

Τιμ Μπάιντινγκ

η Σιλβί και ο

Ασμάνθρωπος

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SYLVIE AND THE SONGMAN
Από τις Εκδόσεις DAVID FICKLING BOOKS, Οξφόρδη 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Σιλβί και ο Ασμάνθρωπος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Tim Binding

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ράνια Μπουμπουρή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tim Binding, 2008

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Angela Barrett

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2011

ISBN: 978-960-453-761-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τιμ Μπάιντινγκ

η Σιλβί και ο
Ασμάνθρωπος

Μετάφραση:
Ράνια Μπουμπουρή

Σε όλους τους φίλους της Κλόι που πέρασαν
από το σπίτι μας όλ' αυτά τα χρόνια,
και ιδιαίτερα στην Τζέσικα, στη Λίντια, στον Τζον,
στη Βανέσα και, φυσικά, στη δεσποινίδα Ντι.

Κάθε πλάσμα έχει το τραγούδι του
Το τραγούδι των σκύλων
Και το τραγούδι των περιστεριών
Το τραγούδι της μάγας
Το τραγούδι της αλεπούς
Τι τάχα να λένε;

Αντίν Στάινσαλτς
Από τις Τρεις ιστορίες του Στιβ Ράιχ

1

*Τίγρη, Τίγρη, πυρκαγιά
μες στα δάση μια βραδιά,
ποια αιώνια μαεστρία
μπόρεσε να σχεδιάσει
τη φρικτή σου συμμετρία;**

Η Σιλβί απήγγειλε το ποίημα μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης. Ήταν το τελευταίο μάθημα της ημέρας. Ο Τζορτζ καθόταν δίπλα της και προσπαθούσε να της τραβήξει μια κλοτσιά στα πόδια. Η δασκάλα τους, η δεσποινίς Κόουτς, που ήταν και η υπεύθυνη του τμήματος, στεκόταν μπροστά τους: κοιτούσε κάθε πρόσωπο προσεκτικά, ψάχνο-

* Από *Τα τραγούδια της πείρας* του Ουίλιαμ Μπλαίγκ (μτφρ. Γ. Μπλάννα, εκδ. Ερατώ, 2004). (Σ.τ.Μ.)

ντας να δει μήπως κάποιο παιδί δεν είχε μάθει ακόμη το ποίημα. Οι πρώτοι στίχοι ήταν αρκετά σαφείς – η τίγρη με τα σπινθηροβόλα μάτια περιφέρεται στη ζούγκλα αναζητώντας τη λεία της· δεν μπορούσε όμως να καταλάβει πολύ καλά τη συνέχεια. Αιώνια μαεστρία – τι ήθελε να πει; Και η συμμετρία; Ούτε που είχε ξανακούσει αυτή τη λέξη. Ωστόσο, έβγαινε πράγματι κάποιο νόημα γι' αυτό το έξοχο θηρίο με το μεγάλο ριγωτό κορμί και τα τεράστια σαρκώδη πέλματα.

Είχε πάει με τον μπαμπά της στο ζωολογικό κήπο την προπερασμένη Κυριακή. Ο ζωολογικός κήπος βρισκόταν κάτω, στην ακτή, και οι μεγάλοι περιφραγμένοι χώροι για τα ζώα έφταναν μέχρι το βάλτο. Πιο πέρα ήταν η θάλασσα και ο εγκαταλειμμένος φάρος, που πάντοτε φάνταζε τυλιγμένος στην ομίχλη. Ήταν παράξενη μέρα. Όλα τα ζώα φαίνονταν αναστατωμένα, έτρεχαν πέρα-δώθε στα κλουβιά τους κι έβγαζαν διαπεραστικές, αγωνιώδεις κραυγές αναμεταξύ τους. Όλα, εκτός από ένα: το μοναχικό τίγρη. Ο τίγρης ήταν ξαπλωμένος καταγής με το κεφάλι ακουμπισμένο στο χώμα, λες κι αφουγκραζόταν έναν ήχο από πολύ μακριά. Το κλουβί του βρισκόταν στο βάθος μιας περιφραγμένης ουδέτερης ζώνης, που τον χώριζε από το μονοπάτι. Ήταν ξαπλωμένος κοντά στα κάγκελα. Η Σιλβί είχε σταθεί όσο πιο κοντά γινόταν, μαγνητισμένη από το τεράστιο μέγεθός του, το τρομακτικό βάρος του και την ανησυχητική γαλήνη του.

«Αναρωτιέμαι τι να σκέφτεται», είπε.

«Κάποιος έγραψε κάποτε: “Αν μια τίγρη μπορούσε να μιλήσει, δε θα καταλαβαίναμε λέξη απ’ ό,τι θα έλεγε”», αποκρίθηκε ο πατέρας της.

Η Σιλβί συνοφρυώθηκε. «Δεν το καταλαβαίνω».

«Εννοούσε ότι οι τίγρεις δε βλέπουν τον κόσμο όπως εμείς. Κανένα ζώο δεν τον βλέπει όπως εμείς. Αν ο τίγρης μπορούσε να σου ζωγραφίσει μια εικόνα για να σου δείξει πώς του φαίνεται ο κόσμος, δε θα τον αναγνώριζες. Ο τρόπος με τον οποίο μιλάμε... ε, λοιπόν, είναι ένας τρόπος για να περιγράψουμε τον κόσμο μας: ένα ψηλό δέντρο, μια καφετιά αγελάδα, ένας κόκκινος ουρανός. Αν ο τίγρης μπορούσε να μιλήσει, δε θα περιέγραφε αυτά που βλέπουμε εμείς αλλά αυτά που βλέπει εκείνος – και θα μας φαίνονταν τόσο παράξενα αυτά που θα έλεγε, σαν να ήταν εξωγήινος. Κατάλαβες;»

Η Σιλβί είχε νεύσει καταφατικά, αν και στην ουσία δεν είχε καταλάβει απόλυτα. Ωστόσο, κοιτάζοντας τον τίγρη εκείνη την ημέρα, είχε διαισθανθεί τι εννοούσε ο πατέρας της. Τι υπήρχε πίσω από εκείνα τα μάτια; Τι γινόταν μέσα σ’ εκείνο το τεράστιο κεφάλι; Όταν ο τίγρης την κοιτούσε, τι έβλεπε; Ένα δεκατριάχρονο κορίτσι με μακριά ξανθά μαλλιά, λεπτό, δυνατό και μικροκαμωμένο για την ηλικία του; Ένα φίλο; Έναν εχθρό; Ένα μεζεδάκι για το κολατσιό του; Σαν απάντηση, θαρρείς, στις σιωπηλές ερωτήσεις της, ο τίγρης είχε σηκώσει το τεράστιο κεφάλι του καρφώνοντας το βλέμμα του πάνω της, πρώτα στα χέρια της κι ύστερα ολόισια μες στα μάτια της. Η Σιλβί ένιωθε

την παρουσία του να τη διαπερνά. Σαν να προσπαθούσε να της πει κάτι. Κι έπειτα, χωρίς προειδοποίηση καμιά, ο τίγρης έδειξε τα δόντια του και, ρίχνοντας πίσω το κεφάλι, έβγαλε ένα βρυχηθμό πολύ δυνατό, μια κραυγή σαν κι αυτές που βγάζουν τα άγρια ζώα όταν στέκονται στην κορυφή απότομων βράχων, κι όχι όταν είναι εγκλωβισμένα σ' ένα κομμάτι άγονης γης σε κάποια γωνιά του Κεντ. Η Σιλβί είχε πισωπατήσει ντροπιασμένη.

Ο Τζορτζ τής έριξε άλλη μια κλοτσιά στα πόδια. Μια διαπεραστική φωνή ακούστηκε από την μπροστινή μεριά της αίθουσας.

«Σιλβί! Άκουσες τι είπα;»

«Τι;» Η Σιλβί αναπήδησε επιστρέφοντας στο παρόν, με τη σκέψη της ακόμη σ' εκείνη την Κυριακή. Τα είχε ολότελα χαμένα. Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στην τάξη. Θα έβρισκε τον μπελά της.

Η δεσποινίς Κόουτς χτύπησε τα ακροδάχτυλά της στην έδρα παράγοντας έναν κούφιο ήχο σαν του ταμπούρλου, σαν της βροχής που πέφτει σε τσίγκινη στέγη. Ήταν αρκετά καλή δασκάλα αλλά, όπως οι περισσότεροι δάσκαλοι, δεν της άρεσε καθόλου όταν δεν πρόσεχες τι έλεγε.

«Διαφώτισέ μας όλους, Σιλβί, σε παρακαλώ: συμμετρία. Τι νομίζεις ότι σημαίνει αυτή η λέξη;»

Η Σιλβί έριξε μια ματιά ολόγυρα. Ο Τζορτζ κοιτούσε το θρανίο με το κεφάλι σκυφτό, προσπαθώντας να περάσει απαρατήρητος. Σε δυο μέρες, δηλαδή την τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς πριν από τις

καλοκαιρινές διακοπές, θα πήγαινε να κοιμηθεί στο σπίτι τους.

«Λοιπόν, Σιλβί», είπε μακρόσυρτα η δεσποινίς Κόουτς. «Μη μας κρατάς σε αγωνία».

Κάμποσα γελάκια ακούστηκαν στην αίθουσα. Η δασκάλα κοίταξε θριαμβευτικά ένα γύρο.

Η Σιλβί δεν ήξερε τι σημαίνει η λέξη «συμμετρία», αλλά με τα μάτια της φαντασίας της είδε τον τίγρη μπροστά της να βηματίζει πέρα-δώθε στο κλουβί του, με το ηλιόφως να λούζει το στιβαρό κορμί του, τους μυς του να κυματίζουν κάτω από το δέρμα του σε κάθε βήμα· το στρογγυλό κεφάλι του, την ουρά του, που σάρωνε αργά τη γη πίσω του, το βαρύ τρεμάμενο στόμα του – ήταν σε αναμονή, παρακολουθούσε, κάθε κομμάτι του κορμιού του ήταν έτοιμο να αναλάβει δράση, να κομματιάσει τον κόσμο.

«Τέλειο, δεσποινίς Κόουτς. Σημαίνει κάτι σαν τέλειο; Ότι, δηλαδή, ό,τι έχει η τίγρη είναι όπως ακριβώς θα έπρεπε να είναι».

Και η δεσποινίς Κόουτς αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι ναι, πράγματι, κάτι τέτοιο σήμαινε η λέξη: η τίγρη του ποιήματος ήταν ακριβώς όπως θα έπρεπε να είναι.

Το κουδούνι χτύπησε. Άλλη μια μέρα στο σχολείο είχε φτάσει στο τέλος της.

Κάθε Δευτέρα και Τρίτη, η Σιλβί έμενε στο σχολείο μετά τοσχόλασμα. Τη Δευτέρα δούλευε στη βιβλιοθή-

κη, κάνοντας παράλληλα τα μαθήματά της, ενώ την Τρίτη είχε φλάουτο. Σήμερα ήταν Δευτέρα και, αφού κάθισε μιάμιση ώρα στη βιβλιοθήκη, πήρε το λεωφορείο για το σταθμό και κατόπιν το τρένο για το σπίτι. Η Σιλβί και ο πατέρας της ζούσαν στην άκρη του μικρού χωριού τους στο Κεντ, στην άκρη μιας σειράς από παρόμοιες μονοκατοικίες με μεσοτοιχία – κόκκινα τούβλα και κισσοί στο εξωτερικό, ψηλά ταβάνια και ξύλινα δάπεδα στο εσωτερικό. Ήταν ένα συνηθισμένο σπίτι, λιγάκι ακατάστατο, που χρειαζόταν ένα χέρι μπογιά – αν και, όντας τελευταίο στη σειρά, διέθετε μεγαλύτερο κήπο απ' ό,τι τα περισσότερα στη γειτονιά. Παρ' όλα αυτά, το μοναδικό ασυνήθιστο κομμάτι του σπιτιού ήταν το υπνοδωμάτιο της Σιλβί.

Κάποτε ήταν απλώς η σοφίτα, σκοτεινή και αφιλόξενη, γεμάτη σπασμένα έπιπλα και χαρτόκουτα, στα δωδέκατα γενέθλια της Σιλβί όμως ο πατέρας της τη μετέτρεψε στο ολοδικό της δωμάτιο, με μήκος όσο ολόκληρο το σπίτι και ένα τεράστιο παράθυρο στη στέγη, απ' όπου το κορίτσι μπορούσε να βλέπει την πίσω αυλή και τις παλιές ράγες του τρένου, που δε χρησιμοποιούνταν πια. Η σκάλα που οδηγούσε στη σοφίτα δεν ήταν σταθερή αλλά πτυσσόμενη – ήταν στερεωμένη στο εσωτερικό της καταπακτής και, τραβώντας τη μ' ένα σκοινί, έφτανε μέχρι το πλατύσκαλο. Η Σιλβί είχε κρεμάσει την τελευταία φωτογραφία της μαμάς, εκείνη όπου τους χαιρετούσε φωνάζοντας το πράσινο μαγικό της, στον τοίχο απέναντι στη σκάλα, έτσι ώστε κάθε φορά που ανέβαινε για

ύπνο, ήταν λες και η μαμά της ευχόταν καληνύχτα. Τον περισσότερο καιρό η σκάλα ήταν κατεβασμένη χαμηλά, όποτε όμως η Σιλβί ήθελε την ησυχία της, ανέβαινε στη σοφίτα και την τραβούσε σαν ανασυρόμενη γέφυρα, αποκλείοντας το υπνοδωμάτιό της από το υπόλοιπο σπίτι. Της άρεσε κάπου κάπου να απομονώνεται εκεί, να έχει στη διάθεσή της τον κόσμο ολόκληρο και το δωμάτιό της. Την έκανε να νιώθει δυνατή, λες και τίποτα δεν μπορούσε να την εμποδίσει να είναι αυτό που ήταν, αυτό που ήθελε να είναι.

Η μαμά της είχε εξαφανιστεί πριν από τρία χρόνια, μπροστά στα μάτια της Σιλβί και του μπαμπά. Οι τρεις τους είχαν πάει στο Ντουρντλ Ντορ, όπου οι γκρεμοί σχηματίζουν μια μεγαλόπρεπη αφίδα μες στη θάλασσα και η ακτή κατηφορίζει βαθιά μες στο νερό. Δεν άφηναν τη Σιλβί να κολυμπήσει εκεί, διότι τα ρεύματα ήταν πολύ δυνατά, αλλά η μαμά της λάτρευε το κολύμπι σ' εκείνο το μέρος, της άρεσε να καρβαλάει τα κύματα, να παίζει με το ρεύμα που την παρέσυρε μπρος-πίσω, απ' τη μια μεριά της αφίδας στην άλλη. Κι όσο πιο μεγάλη η φουσκοθαλασσιά τόσο πιο πολύ έμενε μέσα εκείνη περιγελώντας τη δύναμη των κυμάτων. Όταν έβγαινε στην ακτή, τα μάτια της έλαμπαν από την έξαψη, το δέρμα της λαμποκοπούσε σάμπως το νερό να του είχε προσδώσει ζωή. Πάντοτε έδειχνε νευρική και λιγάκι λυπημένη ύστερα από ένα καλό κολύμπι· θαρρείς και λυπόταν που επέστρεφε στη στεγνή γη. Εκείνη τη μέρα, όμως, μπήκε στο νερό κι εξαφανίστηκε. Είχαν καλέσει την ακτοφυ-

λακή, ναυαγοσωστικά σκάφη και ψαροκάικα χτένιζαν αδιάκοπα τη θάλασσα επί μέρες, μα δεν τη βρήκαν.

Της Σιλβί τής έλειπε η μαμά της. Κάθε μέρα τής έλειπε. Ένα κομμάτι του εαυτού της ήταν πια κούφιο. Το ένιωθε κάπου ανάμεσα στην καρδιά και στο στομάχι της, ένα κενό που την πονούσε, ένα κενό που δε θα γέμιζε ποτέ. Φορές φορές την πονούσε τόσο, που δεν άντεχε άλλο· καλώς ή κακώς, όμως, το κενό ήταν εκεί – και θα ήταν πάντα εκεί. Άλλες φορές είχε την αίσθηση ότι θα ξανάβλεπε κάποια μέρα τη μαμά της, όχι στον Ουρανό ούτε ως φάντασμα –έτσι κι αλλιώς δεν πολυπίστευε σ' αυτά τα πράγματα– αλλά εδώ, στη γη, να στέκεται δίπλα στο κρεβάτι της ή να προβάλλει από τα κύματα στο Ντουρντλ Ντορ, ήξερε όμως ότι αυτό δε θα γινόταν ποτέ. Η μαμά της είχε χαθεί για πάντα.

Άνοιξε την πίσω πόρτα φωνάζοντας: «Καλά ξυπνητούρια, κύριε Τζάκσον! Γύρισα!»

Ο γέρικος σκύλος τρεμόπαιξε τα βλέφαρα και βγήκε με τρεμάμενο βήμα από το καλάθι του. Με τον κύριο Τζάκσον είχαν περίπου την ίδια ηλικία – μόνο που εκείνος ήταν μεγαλύτερος αναλογικά, δηλαδή με βάση το σκυλίσιο μέσο όρο ζωής. Ήταν μισό κόλεϊ μισό λαμπραντόρ – ένα μαύρο, ήσυχο, πεισματάρικο σκυλί, με φρύδια ανασηκωμένα σαν από απορία και καστανά μάτια πλημμυρισμένα αφοσίωση. Όταν ήταν μικρός, συνήθιζε να γαβγίζει στα πάντα – σε ποδήλατα, καροτσάκια, πατίνια· τώρα, ακόμη και σ' αυτή την ηλικία, υπήρχαν δυο πράγματα που τον έκαναν να

γαβγίζει φρενιασμένα: τα αερόστατα και το φεγγάρι.

Λίγες μέρες νωρίτερα, είχε εξαφανιστεί σε μια από τις περιπλανήσεις του, όπως έλεγε τα σκυλίσια σεργιάνια του ο μπαμπάς, και γύρισε κατάκοπος, λυσασμένος στην πείνα και βουβός – είχε χάσει ολόκληρα τη φωνή του. Στην αρχή δεν τους κακοφάνηκε και τόσο, μάλλον ένιωσαν και κάποια ανακούφιση· ακόμη όμως δεν είχε ξαναβρεί τη φωνή του και φαινόταν δυστυχισμένος. «Πού στο δαίμονα ήσουν;» του είχε φωνάξει δήθεν θυμωμένος ο μπαμπάς, κι ο κύριος Τζάκσον είχε κουνήσει την ουρά του ντροπαλά, χαρούμενος που βρισκόταν πάλι στο σπίτι. Παλιά, σε εκείνες τις φρικτές διακοπές όπου είχε χάσει το καρτελάκι με το όνομά του, η μαμά είχε ράψει ένα δερμάτινο πουγκάκι πάνω στο κολάρο του και μέσα εκεί είχε βάλει ένα μικρό σημείωμα: *Το όνομά μου είναι κύριος Τζάκσον και μου φαίνεται ότι χάθηκα. Ορίστε η διεύθυνση και το τηλέφωνό μου. Παρακαλώ, επικοινωνήστε. Η οικογένειά μου με χρειάζεται.* Το είχε γράψει λίγες μέρες προτού εξαφανιστεί και η ίδια. Κάθε τόσο, η Σιλβί έβγαζε το σημείωμα, το ξεδίπλωνε και κοίταζε ώρα πολλή τον ευδιάκριτο γραφικό χαρακτήρα με τις κουλουρίτσες στην άκρη των γραμμάτων, το τελευταίο πράγμα που είχε γράψει η μαμά της. *Η οικογένειά μου με χρειάζεται.*

Ίσως το γράμμα αυτό που κουβαλούσε στο λαιμό του να ήταν και ο λόγος για τον οποίο ο κύριος Τζάκσον αγαπούσε τόσο το τραγούδι *Γράμμα*. Ήταν ένα από τα αγαπημένα του μπαμπά και, όταν η Σιλβί

ήταν μικρή, την έπαιρνε αγκαλιά και της το τραγουδούσε μέχρι να την πάρει ο ύπνος. Κάθε φορά που το άκουγε ο κύριος Τζάκσον, γινόταν το ίδιο πράγμα.

*Θα καθίσω να γράψω ένα γράμμα σ' εμένα
Και θα κάνω ότι είναι από σένα...*

Ο κύριος Τζάκσον ερχόταν δίπλα τους και προσπαθούσε να τραγουδήσει κι αυτός, βγάζοντας ένα απαλό, ψιθυριστό αλύχτισμα. Ο μπαμπάς συνέχιζε το τραγούδι:

*Οι λέξεις μου θα 'ναι γλυκές σαν το μέλι
Λέξεις γλυκές, που η ψυχή μου θα θέλει
Θα κλείσω το γράμμα με φιλάκια πολλά
Κι η χαρά μου θα φτάνει στ' αστέρια ψηλά...*

Ο κύριος Τζάκσον κυλιόταν στο πάτωμα και έμενε κοκαλωμένος με τα πόδια στον αέρα. Η Σιλβί γελούσε πνιχτά και νυσταγμένα, καθώς ο μπαμπάς προχωρούσε στην τελευταία στροφή.

*Γελώντας θα γράψω «να 'σαι πάντα καλά»
Και το γράμμα θα κλείσω με φιλάκια πολλά
Θα καθίσω να γράψω ένα γράμμα σ' εμένα
Και θα κάνω ότι είναι από σένα.*

Μαζί με τη Σιλβί, αποκοιμιόταν και ο κύριος Τζάκσον κουλουριασμένος. Το λάτρευε αυτό το τραγούδι.

Η Σιλβί πήρε μια φέτα ψωμί από την ψωμιέρα. «Έλα, κύριε Τζάκσον!» είπε. «Ωρα για τη βόλτα σου».

Έξω, ο γέρικος κότσυφας με το ένα και μοναδικό λευκό φτερό στην ουρά πέταξε χαμηλά και κούρνιασε στη στέγη της μικρής ταϊστρας, τιτιβίζοντας όση ώρα εκείνη κομμάριαζε το ψωμί. Φαινόταν εξημερωμένος, έτσι όπως την ακολουθούσε πάντα εδώ κι εκεί. Κατόπιν, η Σιλβί είχε να εξασκηθεί στο φλάουτο. Βέβαια, θα προτιμούσε να παρακολουθήσει τηλεόραση, αλλά ο μπαμπάς θα συγχυζόταν αν, γυρνώντας στο σπίτι, του έλεγε ότι δεν είχε κάνει τη συνηθισμένη ημίωρη εξάσκηση.

Παρότι η Σιλβί ανυπομονούσε να γυρίσει ο μπαμπάς της, τα απογεύματα δεν περνούσαν πάντα όσο καλά θα ήθελαν και οι δύο. Ήταν φορές που η Σιλβί είχε τόσα πράγματα να κάνει, ώστε νευρίαζε όταν ο μπαμπάς αρνιόταν να τη βοηθήσει. Άλλες φορές ο μπαμπάς γύριζε στο σπίτι μυρίζοντας μπίρα – τα μάτια του γυάλιζαν περισσότερο απ' ό,τι συνήθως και η συμπεριφορά του παραήταν φιλική, λες κι ήθελε τα πάντα να είναι, ναι, ακριβώς έτσι, και η μέρα τελείωνε ημιτελής, με μια δυσάρεστη γεύση στο στόμα και των δυο. Άλλες φορές, ωστόσο, τα απογεύματα ήταν τέλεια: ο κύριος Τζάκσον χουζούρευε μπροστά στη φωτιά, ενώ εκείνη κι ο μπαμπάς κουβέντιαζαν και παρακολουθούσαν κάποια ταινία μυστηρίου· αν ο καιρός ήταν καλός, ο κύριος Τζάκσον άπλωνε την αρίδα του έξω, στη βεράντα, παρακολουθώντας τους να παίζουν μπάντμιντον στο γρασίδι της πίσω αυλής.

Τότε ήταν οι τρεις τους, η Σιλβί, ο μπαμπάς και ο κύριος Τζάκσον, απέναντι σ' όλο τον κόσμο.

Ο μπαμπάς λεγόταν Ντάνιελ. Έπαιζε φαγκότο σε μια ορχήστρα του Λονδίνου, στην Ορχήστρα του Φωτός. Δεν έβγαζε και πολλά λεφτά. Η Σιλβί δεν είχε ακόμη κινητό τηλέφωνο – ο μπαμπάς της είχε υποσχεθεί ότι θα της έπαιρνε ένα κινητό για δώρο στα επόμενα γενέθλιά της. Πέρα από τη δουλειά του στην ορχήστρα, ο μπαμπάς της ήταν και συνθέτης. Όταν δεν εργαζόταν στο Λονδίνο, κλεινόταν να δουλέψει στην ξύλινη αποθήκη στο βάθος του κήπου τους. Το πρόβλημα ήταν ότι κανείς δεν ήθελε ν' ακούει τη μουσική του μπαμπά, εκτός από τον κύριο Φλάουερντιου, τον καθηγητή μουσικής της Σιλβί στο σχολείο. Ο κύριος Φλάουερντιου ήταν ο πιο παλιός φίλος του μπαμπά – κάτι σαν ανεπίσημος θείος για εκείνη. Αν και στο σπίτι τον αποκαλούσε «θείο Άλεξ», στο σχολείο έπρεπε να τον αποκαλεί «κύριο Φλάουερντιου». Καμιά φορά τα μπέρδευε και τον αποκαλούσε «θείο Άλεξ» στο σχολείο και «κύριο Φλάουερντιου» στο σπίτι, εκείνος όμως πάντα γελούσε καλόκαρδα και της έκλεινε με νόημα το μάτι.

Γυρνώντας στην κουζίνα, άνοιξε τη σακούλα με τη σκυλοτροφή. «Ώρα για το βραδινό σου!» φώναξε. «Πού είναι το πιάτο σου, κύριε Τζάκσον; Πού είναι το πιάτο σου;»

Ο κύριος Τζάκσον ήρθε τρέχοντας, με το εμαγιέ πιάτο του στα δόντια και κουνώντας ζωηρά την ουρά.

Η Σιλβί μέτρησε τρεις γεμάτες χούφτες, συμπλή-

ρωσε με κρύο νερό και ακούμπησε κατάχαμα το πιάτο. «Καταβρόχθισέ το», είπε.

Εκείνος χύμηξε ασυγκράτητος στο φαγητό, σπρώχνοντας το πιάτο του στο πάτωμα με τη μουσούδα χωμένη βαθιά μες στο μείγμα.

Η Σιλβί τον άκουγε να κριτσανίζει και να μασουλάει καθώς ανέβαινε τα σκαλιά κι έστηνε το αναλόγιό της. Στον τοίχο πάνω από το κρεβάτι της κρεμόταν η αφίσα της φετινής καλοκαιρινής συναυλίας στο Χάιντ Παρκ. Όλα τα αστέρια του χώρου θα συμμετείχαν και τα ονόματά τους είχαν μπει κατά σειρά σπουδαιότητας. Κάτω κάτω, με πολύ μικρότερα γράμματα, η Σιλβί διάβασε: *Επίσης, εμφανίζεται η Ορχήστρα του Φωτός. Μαέστρος: Ουόλτερ Κλόπστοκ.* Ο μπαμπάς θα παίξει σε συναυλία ποπ μουσικής! Είχαν κλείσει την ορχήστρα του για μια εμφάνιση νωρίς το βράδυ, ανάμεσα στις απογευματινές και βραδινές εκδηλώσεις. Ο Ουόλτερ Κλόπστοκ είχε υποσχεθεί στον μπαμπά ότι θα τον άφηνε να παίξει και κάποια από τις δικές του συνθέσεις. Ο μπαμπάς ήταν τρομερά ενθουσιασμένος, αλλά και απελπιστικά αγχωμένος. Κάθε ελεύθερη ώρα του την περνούσε πια στην αποθήκη, προσπαθώντας να ετοιμάσει το κομμάτι στην εντέλεια.

Η Σιλβί μόλις είχε αρχίσει την εξάσκηση, όταν άκουσε την πίσω πόρτα να ανοίγει και τον μπαμπά να τη φωνάζει. Είχε γυρίσει στο σπίτι νωρίς και, κρίνοντας από τη μυρωδιά που σκαρφάλωνε στη σκάλα, είχε φέρει μαζί του ινδικό φαγητό σε πακέτο. Το κορίτσι

κατέβηκε τα σκαλιά σαν σίφουνας. Είχαν εβδομάδες να φάνε φαγητό με κάρι.

Ο μπαμπάς κρατούσε ψηλά το παραγεμισμένο χάρτινο κουτί, μ' ένα πλατύ χαμόγελο στο στρογγυλό πρόσωπό του. «Κοτόπουλο τικά μασάλα, γαρίδες μπιριάνι, δύο κρεμμυδόψωμα, μια μερίδα πιλάφι, ένα ψωμί πεσβάρι και τέσσερις πιτούλες πόπαντομ. Πώς τα πάει ο κύριος Τζάκσον; Δεν είναι εκατό τοις εκατό καλά; Η φωνή του; Τίποτε ακόμη;»

Η Σιλβί κούνησε το κεφάλι.

Ο μπαμπάς στάθηκε από πάνω του. «Πάντως δε φαίνεται άρρωστος, τι λες κι εσύ;» Άγγιξε τη μύτη του σκύλου. Ήταν κρύα και υγρή. «Όλα καλά εδώ.»

«Κάτι δεν πάει καλά», επέμεινε η Σιλβί. «Θέλω να πω, δε φαίνεται χαρούμενος. Συμφωνείς;»

Ο κύριος Τζάκσον σήκωσε τα μάτια. Το βλέμμα του ήταν δυσοίωνα. Η Σιλβί είχε δίκιο. Δε φαινόταν διόλου χαρούμενος.

«Ξέρεις, δε συμβαίνει μόνο σ' αυτόν», είπε ο μπαμπάς αραδιάζοντας τα δοχεία με το φαγητό. «Από ό,τι φαίνεται, τα μισά ζώα στο ζωολογικό κήπο έχουν χάσει τη φωνή τους. Κυκλοφορεί κάποιος ιός. Ίσως να τον μεταφέραμε εμείς εδώ, μετά την τελευταία μας επίσκεψη». Έσκυψε κι έξυσε το κεφάλι του σκύλου. «Έχεις τα χάλια σου, έτσι; Δε νιώθεις καλά; Λοιπόν, αν δε συνέλθει αύριο μεθαύριο, θα τον πάμε στον κτη-νί-α-τρο – εντάξει, αγόρι μου; Έλα τώρα, ας φάμε το φαγητό προτού κρυώσει».

Η Σιλβί έβγαλε τα καπάκια από τα δοχεία, ενώ ο

μπαμπάς «ψάρευε» μια μπίρα από το πίσω μέρος του ψυγείου. Ο κύριος Τζάκσον κάθισε δίπλα στο τραπέζι, γλείφοντας ανυπόμονα τα χείλη του. Το κέφι του είχε φτιάξει για την ώρα – όταν έπαιρναν φαγητό απ' έξω, το έριχνε κι εκείνος στη μάζα.

Η Σιλβί κάθισε και σερβιρίστηκε. Το φαγητό άχνιζε. «Πώς πάει;» ρώτησε τον μπαμπά της, κόβοντας στα δύο ένα ψωμάκι.

«Υπέροχα». Ο μπαμπάς σκάλιζε το ρύζι στο πιάτο του. Κι αυτό σήμαινε ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν καθόλου καλά.

Η Σιλβί δάγκωσε το σκουροκόκκινο κοτόπουλο. Ήταν καυτερό και πικάντικο, όπως ακριβώς της άρεσε. «Συμφώνησε ο Κλόπστοκ;» ρώτησε. Ο Ουόλτερ Κλόπστοκ ήταν περιβόητος για τον αφίθυμο χαρακτήρα του. Μάλλον ήταν γνώρισμα όσων εργάζονταν στο χώρο.

Ο μπαμπάς κατένευσε. «Έχω δεκαπέντε λεπτά, με όλα τα όργανα. Εγώ και ο θεός Άλεξ».

«Όχι, μπαμπά, εννοούσα αν συμφώνησε να είμαι στα παρασκήνια».

«Α, αυτό. Δεν τον έχω ρωτήσει ακόμη». Η απογοήτευση της Σιλβί αποτυπώθηκε στο πρόσωπό της. «Μην ανησυχείς, θα τον ρωτήσω. Απλώς μου διέφυγε. Έχω τόσα να κάνω. Ο Άλεξ θα έρθει την Πέμπτη και θέλω να τα έχω όλα έτοιμα μέχρι τότε».

Εκείνη κοίταξε το φθαρμένο του κοστούμι, τις αχτένιστες τούφες του και το μεγάλο μωρουδίστικο πρόσωπό του, που προσπαθούσε να αποκρύψει τις σκέ-

ψεις και τα συναισθήματά του αλλά φανέρωνε τόσο πολλά.

«Μην ανησυχείς, μπαμπά». Τον χτύπησε στοργικά στο μπράτσο. «Θα σου βγει σωστά στο τέλος».

«Ίσως, πάντως, δεν είναι σωστό ακόμη. Πρέπει να κάνω κάποιες τροποποιήσεις. Θα μπορούσες να μου δώσεις ένα χεράκι απόψε; Δεν είναι εύκολο να τα κάνω όλα μόνος μου».

«Με περιμένει κι εμένα δουλειά απόψε. Η δεσποινίς Κόουτς θα μ' εξετάσει, έχω διάβασμα και τα σχετικά».

«Κι είναι κάτι που δεν παίρνει αναβολή; Θα σε βοηθήσω μετά, αν θες. Τι μάθημα;»

«Γαλλικά, αλλά μπορώ να τα κάνω και το πρωί. Κι έχω κι ένα ποίημα για μια τίγρη. Θα γράψουμε διαγώνισμα την Τετάρτη».

«Του Ουίλιαμ Μπλέικ; Δε θα σου πάρει πολλή ώρα. Έλα, μόνο για λίγο».

Δεν υπήρχαν παράθυρα στην αποθήκη του μπαμπά. Ήταν μεγαλύτερη και πιο ευρύχωρη από τις περισσότερες αποθήκες της γειτονιάς· το δάπεδο ήταν ξύλινο και οι τοίχοι καλυμμένοι με αυγοθήκες, που βοηθούν στην ηχομόνωση. Ένα τραπέζι, το οποίο εκτεινόταν από τον έναν τοίχο μέχρι τον άλλο, ήταν καλυμμένο με παρτιτούρες.

Η μουσική που συνέθετε ο μπαμπάς ήταν αλλόκοτη. Τόσο αλλόκοτη, ώστε είχε εφεύρει και μερικά παράξενα μουσικά όργανα για να μπορεί να παίξει τα

κομμάτια του. Τα ονόματα που τους είχε δώσει ήταν επίσης παράξενα, σκέτα μακρινάρια: το Σανδοχόρδιο, το Πτιλοφύσημα και το Αλετρύμπανο. Το Σανδοχόρδιο ήταν κατασκευασμένο από βαρέλια μπίρας και τεράστια κοχύλια, με κλειδιά φτιαγμένα από ξεραμένους αχινούς και αγριοκάστανα· όταν ο μπαμπάς γύριζε τις λαβές, ακουγόταν σαν να τραγουδούσε η θάλασσα, αεικίνητη και βαθιά. Το Πτιλοφύσημα θύμιζε εκκλησιαστικό όργανο με ρόδες, μόνο που ήταν φτιαγμένο από βούρλα, καλάμια, φτερά και πούπουλα· όταν ο μπαμπάς πατούσε τα φουσερά, το όργανο βούιζε και τρεμόφεγγε σαν γαλήνια καλοκαιριάτικη μέρα. Το Αλετρύμπανο έμοιαζε λιγάκι με πιάνο, ή μάλλον διασταύρωση πιάνου με κάποιο παλιό αγροτικό μηχάνημα. Είχε πεντάλ και πλήκτρα φτιαγμένα από χοντρά κομμάτια ξύλου, αλλά και ρόδες με δερμάτινα κλαπέτα που βυθίζονταν στην άγνωστη καρδιά του. Μέσα είχε σφηνωμένα κέρατα από κριάρια και αδειανές κολοκύθες. Ο ήχος του ήταν βαθύς, σπηλαιώδης· άλλοτε βροντούσε σαν μπουμπουνητό, άλλοτε θύμιζε πλατσούρισμα σε υγρή λάσπη· κι όταν ο μπαμπάς έπαιζε τις χαμηλές νότες, θαρρούσες πως έτρεμε η γη κάτω απ' τα πόδια σου.

Ο μπαμπάς είχε προσπαθήσει κάποτε να της εξηγήσει την ουσία της μουσικής του, όμως τα λόγια του ήταν σαν κι αυτά που της είχε πει για την τίγρη – κάπως ακαταλαβίστικα, πέρα απ' τις δυνάμεις της. Την είχε καθίσει στο πιάνο που είχαν στο καθιστικό και είχε διατρέξει με τα δάχτυλά του τις κλίμακες.

«Ξέρεις ότι η μουσική που παίζεις δημιουργείται από οκτάβες, οι οποίες ανεβαίνουν από τις χαμηλότερες νότες στις υψηλότερες;» Η Σιλβί είχε κατανεύσει. «Και ότι σε κάθε οκτάβα υπάρχουν δώδεκα νότες· σ' αυτό το πιάνο, για παράδειγμα, τα εφτά λευκά πλήκτρα και τα πέντε μαύρα – δώδεκα νότες συνολικά». Η Σιλβί έγνεψε και πάλι καταφατικά, και λίγο ανυπόμονα. Και ποιος δεν ξέρει πώς είναι ένα πιάνο! «Λοιπόν», συνέχισε ο μπαμπάς, «εγώ πιστεύω ότι ανάμεσα στις γνωστές νότες υπάρχουν κι άλλες, τις οποίες δεν έχουμε συνηθίσει ν' ακούμε ή τις οποίες δε θεωρούμε νότες. Πόσες φορές άκουσες τον αέρα να φυσάει ανάμεσα στα δέντρα, ή ένα κλαδί να χτυπάει πάνω στο τζάμι και δε σκέφτηκες: “Να μια νότα που δεν έχω ακούσει ποτέ”;»

Η Σιλβί ποτέ δεν είχε σκεφτεί κάτι τέτοιο, αλλά δε μίλησε. Ο μπαμπάς είχε πάρει φόρα.

«Τα πάντα δημιουργούνται από νότες, από δονήσεις. Πολλοί πιστεύουν ότι το σύμπαν ξεκίνησε με τη Μεγάλη Έκρηξη. Και τι είναι η Μεγάλη Έκρηξη αν όχι μια νότα, μολονότι αρκετά δυνατή; Πιθανόν κάπου να υπάρχει μια νότα που κρατάει το σύμπαν ενωμένο».

«Αυτό ψάχνεις να βρεις; Αυτή τη νότα;»

«Εγώ; Όχι. Ένας Θεός ξέρει τι θα συμβεί αν τη βρει κανείς». Ο μπαμπάς είχε γελάσει. «Μάλλον θα ανατιναχτούμε όλοι – αν όχι αυτό, τότε θα βρεθούμε σε κάποιο άλλο σύμπαν».

«Ακούγεται σαν ταινία επιστημονικής φαντασίας».

«Μην ανησυχείς. Δεν πρόκειται να συμβεί κάτι τέ-

τοιο. Πάντως αυτό που προσπαθώ εγώ είναι να φτιάξω μουσική από αυτές τις άλλες, τις χαμένες νότες, από τους ήχους και τη μουσική που έχουμε ξεχάσει. Υπάρχουν τόσα τραγούδια που οι περισσότεροι από μας δε θ' ακούσουν ποτέ».

«Τι είδους τραγούδια;» τον είχε ρωτήσει.

«Τα τραγούδια της θάλασσας, τα τραγούδια της γης και, το πιο σημαντικό, τα τραγούδια των ζώων». Ο μπαμπάς είχε γείρει μπροστά μ' ένα σπίθισμα στα μάτια. «Κάθε ζώο έχει το τραγούδι του, Σιλβί. Αυτό που τραγουδάει στα άλλα ζώα του είδους του και σε όλο τον κόσμο γύρω του. Σκέψου, αν μπορούσαμε να προσεγγίσουμε αυτή τη μουσική, όλη αυτή την άλλη μουσική που υπάρχει στον κόσμο μας, δε θα ήταν θαυμάσιο;»

Ο Ντάνιελ τοποθέτησε το Αλετρώμπανο, το Σανιδοχόρδιο και το Πτιλοφύσημα σ' ένα πρόχειρο ημικύκλιο, προκειμένου να μετακινείται εύκολα από το ένα στο άλλο. Στην αποθήκη υπήρχε άλλο ένα μουσικό όργανο, το οποίο η Σιλβί δεν είχε ξαναδεί: απαρτιζόταν από μακριές κοιλότητες καλογουαλισμένου ξύλου. Έμοιαζε σαν κι αυτές τις πτυσσόμενες απλώστρες που βλέπει κανείς στους κήπους, ενώ μερικά ξύλινα σανιδάκια κρέμονταν σαν περσίδες· στη μέση ήταν κρεμασμένη πλαγιαστά μια τεράστια γυάλινη καμπάνα.

«Αυτό είναι το Νεφοκρόταλο», είπε με καμάρι ο μπαμπάς. «Οι δονήσεις μεταφέρονται στην καμπάνα κι έτσι παράγεται μια αντήχηση εκπληκτική».

Η νεαρή Σιλβί ζει με το σκύλο της, τον κύριο Τζάκσον, και τον εκκεντρικό πατέρα της, μουσικό και εφευρέτη παράξενων μουσικών οργάνων. Μια μέρα, γυρίζοντας από το σχολείο, βρίσκει στον καθρέφτη του μπάνιου ένα μήνυμα γραμμένο με οδοντόπαστα: κάποιος έχει απαγάγει τον μπαμπά της. Το ίδιο βράδυ, η Σιλβί δέχεται μια τρομακτική επίσκεψη από ένα πλάσμα που αναζητά κάτι και δε θα ηουχάσει αν δεν το βρει...

Η Σιλβί ανακαλύπτει έναν κόσμο γεμάτο μαγεία αλλά και κινδύνους. Με τη βοήθεια των φίλων της πρέπει να σταματήσει τον Ασμάνθρωπο, που έχει κλέψει τις λαλιές των ζώων ώστε να τις χρησιμοποιήσει για τους δικούς του σατανικούς σκοπούς.

*Μια ατμοσφαιρική περιπέτεια φαντασίας,
γεμάτη ήχους και μελωδίες.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΜ.: 07674

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ